CAPITOLUL 1
Semnificaţia numerelor

Pe măsură ce cunoştinţele noastre despre natura umană se adâncesc, nu putem să nu fim impresionaţi de marea diversitate a darurilor umane, de bogăţia individualităţii în rândul omenirii, de varietatea aproape infinită a fiinţelor umane şi de complexitatea naturii umane. Omenirea cuprinde exploratorul neînfricat şi călugăriţa blândă, soldatul şi pustnicul, călugărul şi solitarul, politicianul, omul de afaceri şi femeia activă în aparenţă în treburile lumii, omul de ştiinţă şi savantul cufundat în cercetările sale. Toate aceste tipuri, precum şi multe altele, diverse şi opuse, contribuie la alcătuirea omenirii. Există o cheie prin care natura umană poate fi înţeleasă, dar această varietate infinită şi vastul potenţial al omului pot fi cuprinse şi aduse la ordine? Teozofia răs-

punde „da“ şi adaugă că această cheie este numerică, numărul conducător fiind şapte.

Astfel, există şapte tipuri principale de fiinţe umane, fiecare cu atributele şi calităţile sale naturale deosebite. Toate calităţile şi puterile se află în interiorul fiecărei fiinţe umane, dar în fiecare dintre cele şapte tipuri principale există o tendinţă preponderentă. Cunoaşterea acestor şapte tipuri şi a atributelor lor corespunzătoare oferă o cheie pentru înţelegerea naturii umane. Deoarece această cheie are un caracter numeric, devine necesar să se prezinte învăţătura teozofică privind progresia numerică în cosmogonie. Din punct de vedere numeric, Sursa activă a întregii vieţi şi a tuturor formelor este reprezentată de numărul Unu, iar sursa pasivă, existenţa negativă, Absolutul, de Zero, Nimicul. Conform cosmogoniei oculte, următorul pas în procesul creativ este apariţia, din Unul, a aspectelor sale pozitive şi negative inerente, sau a potenţelor masculine şi feminine.

Unul devine Doi sau androgin. Aceşti Doi interacţionează pentru a produce al Treilea Aspect al Logosului triplu manifestat.[1] La

[1] Logos. Zeitatea manifestată care rosteşte Cuvântul creator prin care universurile prind viaţă, iar viaţa este expresia exterioară a Cauzei fără Cauză, care

rândul lor, aceste Trei se unesc în toate combinaţiile posibile pentru a produce şapte grupuri de câte trei. În trei dintre aceste grupuri, unul dintre cei trei predomină; în alte trei, doi predomină, iar în a şaptea, toţi se manifestă în mod egal. Deoarece conştiinţa divină este concentrată şi activă în fiecare dintre aceste Emanaţii, ele sunt considerate Fiinţe finite sau „Persoane".

Din cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi se nasc cei Şapte, care sunt cunoscuţi în cosmogonia creştină drept cele Şapte Spirite Puternice din faţa Tronului, în iudaism drept cei Şapte Sefiroţi şi în teozofie drept cele Şapte Logosuri Planetare, fiecare fiind Logosul unui Sistem format din şapte Lanţuri de globuri. Braţul fizic al omului poate fi folosit ca analogie pentru această bază numerică a manifestării. Braţul în sine este un singur membru şi totuşi este înşeptit! În primul rând, el constă din trei părţi: braţul superior, antebraţul şi mâna. Deşi este unul, braţul este totodată triplu. Mâna, însă, are cinci degete, formând împreună cu antebraţul şi braţul superior, şapte părţi, fiecare, asemenea celor Şapte Sefirot, având funcţia sa specifică.

---

este mereu ascunsă... Adaptat din *Doctrina Secretă* şi *Glosarul Teozofic,* H. P. Blavatsky.

Teozofia ne învaţă astfel că toată Puterea, Viaţa şi Conştiinţa divine manifestate, şi, prin urmare, toate Monadele[1] umane sau Spiritele, radiază din Sursa Unică şi trec prin Trei şi prin Şapte. În trecerea lor prin Cele Trei şi Cele Şapte, aceste trei Emanaţii ale Logosului — Puterea, Viaţa şi Conştiinţa divine — sunt imprimate cu calitatea specială a uneia dintre cele trei „Persoane" şi cei şapte Sefiroţi prin care trec sunt armonizate cu frecvenţa lor vibratorie şi sunt colorate cu culoarea lor particulară. Culoarea spectrului şi atributul divin pe care fiecare dintre aceşti Sefiroţi îl reprezintă este accentuat în fiecare Rază Monadică proiectată şi, de atunci încolo, predomină asupra celorlalte şase.

Universul însuşi este septuplu, iar notele acordului său sunt în număr de şapte, fiecare notă reprezentând atât un mod de manifestare a Supremului, cât şi un adevăr etern. Cele şapte note sunt descrise în diverse moduri. Prima şi a şaptea sunt Alfa şi Omega Vieţii manifestate; ele sunt prima şi ultima, centrul şi circumferinţa care conţine întregul.

---

[1] Monada = Sinele unic şi indivizibil — unitatea; spiritul uman etern, nemuritor şi indestructibil. Vezi capitolul 10 şi cartea *Omul şi corpurile sale* de Annie Besant, Editura Solisis.

Prima este Sursa primordială, punctul, puterea pozitivă a universului. În Logos, ea este atotputernicia; în om, este voinţa. A şaptea notă este prima în expresia sa supremă. Este puterea în acţiune, voinţa în mişcare, atotputernicia manifestată.

Centrul relativ static a devenit sfera activă, totuşi cele două sunt una. În cadrul universului, a şaptea notă este materia fizică, soarele, globurile şi toate lucrurile care evoluează pe ele. În Logos, ea este universul; în om, este corpul fizic. În manifestare, Unul Spiritual a devenit multiplicitate materială. Deoarece cunoaşterea multora duce la cunoaşterea Unului, omul este aşezat printre expresiile multiple ale Unului, pentru ca, prin cunoaşterea lor, să poată găsi şi cunoaşte numai pe Unicul.

Din Unul el porneşte, fără conştiinţa a nimic altceva decât Unul, către multe. Din multe se întoarce, conştient de sine însuşi, la Unul. Nota a doua şi cea de-a şasea, reprezentând respectiv Viaţa şi expresia ei, sunt, de asemenea, împerecheate. Viaţa este atotpătrunzătoare, omniprezentă, principiul unificator al universului, Soarele Spiritual; expresia sa se localizează ca principiu vital în materie, principiu vitalizant în Natură şi Soarele fizic. În univers, a doua notă este Via-

ţa; în Logos, este omniprezenţa; în om, este iubirea; în omul spiritual, este înţelepciunea şi iubirea universală, din care izvorăsc compasiunea şi slujirea dezinteresată. A şasea notă din univers este forma, conturul, materia organizată. În Logos, aceasta este „trupul" Său al universului, cu inima sa de foc — soarele — al cărui principiu dătător de viaţă apare ca un foc rozaliu şi, pe Pământ, ca un atom de vitalitate solară. În om, aceasta este atenţia concentrată; în omul dezvoltat, este devotamentul inspirat.

A treia şi a cincea notă reprezintă, de asemenea, atribute complementare. A treia este interacţiunea dintre spirit şi materie, viaţă şi formă. Principiile care guvernează manifestarea Spiritului şi a Vieţii prin materie şi formă, Arhetipurile tuturor formelor rezultate, adevărul şi cheile cunoaşterii — toate acestea sunt sugerate de a treia notă. În univers, a treia notă este energia creatoare dirijată de Mintea Universală. În Logos, este principiul feminin pasiv, pântecele în care toate formele sunt concepute şi din care toate se nasc.

La om, aceasta este conştiinţa şi idealismul, moralitatea şi adevărul; la omul dezvoltat, ea se manifestă ca înţelegere şi inteligenţă abstractă, din care se naşte intuiţia

spirituală. A cincea notă este expresia temporală a ceea ce este veşnic, forma în dezvoltare progresivă a unui singur Arhetip. În univers, aceasta este procesul de evoluţie, creşterea. În Logos, aceasta este timpul. La om, aceasta este creierul şi inteligenţa analitică; la omul dezvoltat, devine ca o lentilă de cristal prin care principiile celei de-a treia note sunt proiectate sub formă de Raze şi sunt focalizate de aceasta în creier sub formă de iluminare, geniu şi inspiraţie.

A patra notă este unitatea de mijloc, pivotul, punctul de sprijin, punctul stabil de repaus, punctul cel mai de jos în oscilaţia pendulului Vieţii între cele trei perechi primordiale de opuşi. Este starea de interrelaţionare perfectă, de echilibru, de cea mai înaltă artă a autoexprimării, de armonie între Viaţă şi formă, vehicul şi conştiinţă. Este punctul de repaus în care pendulul Vieţii manifestate face o pauză aparentă în oscilaţia sa veşnică între Spirit şi materie. În acea „pauză momentană" de stabilitate supremă, de echilibru perfect, se revelează frumuseţea Supremului. În univers, aceasta este frumuseţea Naturii. În Logos, este Sinele Frumuseţii. În om, ea devine iubirea pentru frumos; în omul dezvoltat, este facultatea de a percepe şi de a reda frumuseţea Supremului.

Caracterul esenţial al celui de-al patrulea este întunericul, liniştea, echilibrul, ca al nopţii creatoare înainte de zorii creatori. Germinarea fizică, mentală sau spirituală necesită acoperirea cu mantia întunericului. La fel şi în realizarea unei opere de artă, adevăratul artist îşi retrage conştiinţa din lumina zilei în întunericul nopţii creatoare din interiorul său, în liniştea echilibrată în care este concepută creaţia sa. Artistul-creator, în orice ramură a artelor, trebuie să fi atins echilibrul. Aceasta este legea creaţiei, fie că este vorba de univers, de sistemul solar, de o planetă, de om sau de o operă de artă umană. În această linişte mentală se realizează adevărata viziune sau intuiţie, fără de care orice artă este lipsită de viaţă.

Abia când artistul va fi găsit şi va fi pătruns în acea stare, focul geniului se va coborî asupra lui cu toată puterea sa penticostală. Pe măsură ce elevul o contemplă fiecare dintre cele şapte, el se identifică cu o a şaptea parte a Întregului şi îşi contopeşte conştiinţa în aceasta. Apoi, el cântă pe rând toate cele şapte note, ascultă fiecare dintre ele în meditaţie şi se cufundă în fiecare. În cele din urmă, prin fiecare dintre ele, el devine Întregul, omul cu şapte aspecte, conştient unit cu universul septenar. Acesta este scopul. Înţelept este, într-adevăr, cel care,

prin contemplare, cunoaşte şi înţelege acest univers cu şapte aspecte — cele şapte note măreţe, separate şi una. El le cunoaşte ca fiind cele şapte chei ale Vieţii care deschid toate uşile către Adevăr — Adevărul care este păstrat în altarul templului Naturii.

Clasificarea în şapte se regăseşte în toate regnurile Naturii, inclusiv în cele supraomeneşti şi angelice. În această expunere sunt luate în considerare în principal Manifestările Unului, ale celor Trei şi ale celor Şapte ca temperament şi facultăţi umane, deşi sunt oferite şi câteva informaţii privind culorile, pietrele preţioase şi alte corespondenţe. Fiecare Rază este analizată pe rând şi, în lumina Teozofiei, se fac sugestii privind relaţiile sale cu Aspectele Sfintei Treimi, principalele calităţi de caracter şi tipul de om, manifestarea cea mai înaltă şi cea mai joasă, metoda de obţinere a rezultatelor prin diferitele tipuri de Raze, defectele de caracter, corpul sau principiul corespunzător al omului, culoarea, piatra preţioasă şi simbolul.

Aşa cum se precizează mai târziu în această carte, tipul de Rază pur este rar, în general tipurile sunt amestecate, cu modificarea consecventă a idealului, a temperamentului şi a metodei. Cu toate acestea,

în scopul expunerii, sunt descrise tipuri de Raze relativ pure. Poziţia evolutivă sau „vârsta" Sinelui Spiritual determină de obicei gradul în care calităţile şi virtuţile Razei se manifestă, şi măsura în care defectele şi limitările sunt depăşite. Ca regulă generală, cu cât Eul[1] este mai avansat, cu atât mai uşor este de discernut în personalitate Raza primară.

[1] Eul = „Sinele"; triada unificată, Atma-Buddhi-Manas, sau diada [*dyada*], Atma-Buddhi, acea parte nemuritoare a omului care se reîncarnează şi progresează treptat către scopul final — Nirvana. De asemenea, conştiinţa din om — „Eu sunt Eu" — sau sentimentul de „eu-sunt". Filozofia ezoterică învaţă existenţa a două Egouri în om, cel muritor sau personal şi cel Superior, cel Divin şi Impersonal, numind pe primul „personalitate" şi pe cel de-al doilea „Individualitate". Adaptat din *Glosarul teozofic* al lui H. P. Blavatsky